

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **S. K.**, zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Vrabcem, se sídlem Jiráskova 378, Dobřichovice, proti žalované **Policii ČR, správě Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. 29 Ca 145/2002,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy Jihomoravského kraje ze dne 12. 4. 2002, č. 1065, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, okresního ředitelství Uherské Hradiště (dále jen „PČR OŘ Uherské Hradiště“) ze dne 4. 2. 2002, č. 36, kterým byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje zákonné důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady řízení spočívající v tom,

že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech a byla s nimi v rozporu, a konečně nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem.

Stěžovatel zejména brojí proti tvrzení krajského soudu, že kázeňské a sankční řízení jsou na sobě nezávislá. Stěžovatel trvá na tom, že není možné, aby byl zbaven zaměstnání, aniž by k tomu bylo potřeba vyčkat na pravomocné zjištění, zda se opravdu dopustil krádeže. Stěžovatel označuje takový postup za protirečící zásadě presumpce neviny, když krajský soud jakoby vyloučil stěžovatele z ochrany poskytnuté principem presumpce neviny a služebního funkcionáře nad ni naopak postavil. Protimluv spatřuje stěžovatel i v tvrzení krajského soudu, že údajně naplnil skutkovou podstatu přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, což však neznamená, že tento přestupek spáchal. Stěžovatel dále popírá nezávislost dvou samostatných řízení, a to i tím, že pro propuštění ze služebního poměru byly beze zbytku využity důkazy získané v řízení o přestupku a odůvodnění obou rozhodnutí je téměř doslova shodné. Rozsudku krajského soudu tak stěžovatel vytýká, že je zmatečné, rozporné a nepřezkoumatelné, když byl propuštěn nikoli za spáchání přestupku, ale za naplnění skutkové podstaty přestupku, ovšem bez prokázání zavinění, přičemž krajský soud zároveň připustil, že propuštění je možné i bez prokázání zavinění. Pokud by byl tento názor pravdivý, pak dovedeno ad absurdum by mohl být propuštěn ze služebního poměru i policista, který v roztržitosti odnese kolegovi z kanceláře jeho cigarety, protože přes absenci zavinění naplnil skutkovou podstatu přestupku. Stěžovatel se také domnívá, že služební funkcionář, který rozhodoval o jeho propuštění, předjímal výsledek souběžně probíhajícího sankčního řízení.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit.

Policie ČR, správa Jihomoravského kraje (dále jen „žalovaný“) se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje s vyzněním rozsudku krajského soudu, jež podle ní plně navazuje na konzistentní judikaturu vyjádřenou především v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, sp. zn. 6 A 48/2001 (*pozn. soudu*: publ. pod č. 201/2004 Sb. NSS), a v rozsudku ze dne 3. 9. 2003 pod sp. zn. 5 A 56/2002 (*pozn. soudu*: publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS).

Stěžovatelovo zpochybňování rozsudku krajského soudu hodnotí žalovaný jako zcela subjektivní názor, který je evidentně ovlivněn neúspěchem v přezkumném řízení.

Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla posuzovaná kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 23. 1. 2002 zahájila PČR OŘ Uherské Hradiště se stěžovatelem řízení o přestupku proti majetku podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to na základě zjištění, že dne 22. 1. 2002 v podvečerních hodinách vnikl společně se svým synem S. K. na pozemek Z. d. K. – B. se svým vozidlem Škoda 120 a z traktoru Z. odstaveného v kravíně odcizil 10 l nafty. Přitom byl přistižen předsedou družstva J. Ě. J. Ě. vzal stěžovateli z auta klíče, aby je předal policii po oznámení krádeže, a automobil zamkl v areálu družstva, přesto se stěžovateli podařilo odjet po násilném odstranění řetězu s visacím zámkem ze vstupní brány nůžkami odcizenými družstvu. Stěžovatel toto obvinění

popřel a uvedl, že byl v rozhodný den v místě svého trvalého bydliště. Skutkové okolnosti z pohledu stěžovatele, J. Ť., stěžovatelova syna S. K., stěžovatelovy manželky, dcery a švagra, V. V., s nímž měl stěžovatel v rozhodný den podle své výpovědi slavit narozeniny, a F. B., který stěžovateli prodal osobní automobil Škoda 100, jsou ve spise zachyceny v podobě protokolů o podání vysvětlení těmito osobami. Kromě toho je ve správním spise založeno vyčíslení škody zemědělského družstva, protokol o lékařském vyšetření stěžovatele při ovlivnění alkoholem, rozbor trasologických stop, protokol o ohledání místa činu, 57 dokumentačních fotografií a několik úředních záznamů a dalších důkazů.

Na základě těchto zjištění vydal ředitel PČR OŘ Uherské Hradiště výše označené rozhodnutí ze dne 4. 2. 2002, kterým propustil stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem, přičemž služební poměr skončil stěžovateli dnem doručení rozhodnutí, tedy dnem 4. 2. 2002. V tomto rozhodnutí zejména rekapituloval výše uvedená skutková zjištění popisovaná oznamovatelem J. Ť.. K výpovědi stěžovatele pak uvedl, že jeho tvrzení, že si J. Ť. celou událost vymyslel, je nepravděpodobné. Důvěryhodnost jeho výpovědi potvrzují zejména zajištěné klíče prokazatelně patřící ke stěžovatelovu vozidlu, mechanoskopická stopa na čerstvě přestřiženém oku řetězu, popisy stěžovatelových automobilů, jeho stopy v areálu zemědělského družstva a stopy jeho automobilu, potvrzená stěžovatelova podnapilost, o níž by svědek Ť. nemohl vědět, kdyby stěžovatele v den činu neviděl, i stav obou stěžovatelových vozidel značek Škoda 120 a Škoda 100, nasvědčující tomu, že s nimi bylo manipulováno později, než uváděl stěžovatel. Ředitel PČR OŘ Uherské Hradiště uzavřel toto rozhodnutí konstatováním, že z uvedených zjištění je zřejmé, že se stěžovatel nechoval jako čestný, statečný a ukázněný příslušník Policie ČR, ale spíše jako člověk, který nemíní dodržovat zákony a využívá svých znalostí a schopností k porušování práv a k zahazování stop po svém protiprávním jednání. Ponechání stěžovatele, o jehož činu ví široká veřejnost, ve službě by mohlo mít za následek demoralizaci policie a vyvolání dojmu, že příslušnost k Policii ČR znamená beztrestnost při jakémkoli protiprávním jednání. Svým jednáním stěžovatel porušil základní povinnosti policisty podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušníků Policie ČR a současně také služební přísahu uvedenou v jeho ustanovení § 6 odst. 2.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž uvedl, že napadené rozhodnutí nerespektuje zásadu presumpce neviny, vzhledem k tomu, že v okamžiku jeho doručení ještě nebyl pravomocně uznán vinným z přestupku a nebylo tak možné na něj hledět jako na policistu, který se dopustil porušení služební přísahy. Přitom pokud by k propuštění ze služebního poměru mělo dojít proto, že se dopustil přestupku či trestného činu, muselo by být o této skutečnosti nejprve pravomocně rozhodnuto. Stěžovatel brojil i proti závěrům ředitele PČR OŘ Uherské Hradiště ohledně dopadů jeho jednání. Tyto závěry podle něj nevychází ze skutečného stavu věci ve smyslu § 124 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. Navíc stěžovatel napadl zmatečnost rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že ve výroku je jako důvod propuštění uvedeno porušení služební přísahy, v odůvodnění se však tvrdí, že porušil základní povinnosti stanovené v § 28 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušníků Policie ČR a zároveň že se dopustil jednání, v němž je spatřován přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

Toto odvolání zamítl žalovaný svým výše označeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2002, a to po jednání senátu poradní komise ředitele žalovaného konaném dne 3. 4. 2002. V tomto rozhodnutí žalovaný rekapituloval skutková zjištění a důkazy, které prokazují toto jednání, které označil za závažnou překážku dalšího trvání stěžovatelova služebního

oměru a za chování neslučitelné se služební přísahou příslušníka Policie ČR, jež byla takto porušena úmyslně a zvláště závažným způsobem. Prvostupňové rozhodnutí bylo podle žalovaného vydáno v souladu s právními předpisy a odvolání tak bylo posouzeno jako nedůvodné.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel návrh na přezkoumání ke Krajskému soudu v Brně. Zde opět namítal, že v době, kdy služební funkcionář rozhodoval o jeho propuštění ze služebníhooměru, nebylo o přestupku, v jehož spáchání je spatřováno porušení služební přísahy, pravomocně rozhodnuto, mělo na něj tedy být hleděno jako na nevinného v souladu se zásadou presumpce nevinyn, jinak se prvostupňový orgán i žalovaný dostali do rozporu s ustanovením § 124 zákona o služebnímoměru příslušníků Policie ČR. Žalovanému pak stěžovatel vytkl, že se nevyrovnal s jeho námitkou porušení presumpce nevinyn. Konečně uvedl, že se nedopustil dne 22. 1. 2002 žádného jednání, které by bylo možno označit jako porušení služební přísahy závažným způsobem, ostatně nebyl ten den ani ve službě.

Žalovaný ve svém vyjádření především připomněl rozdílnost smyslu a účelu obou opatření, tedy propuštění policisty ze služebníhooměru a uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek nebo přestupek, kdy uložním kázeňského trestu je policista postižen za to, že naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku, zatímco propuštění policisty je jedním ze způsobů skončení služebníhooměru a není tedy dalším trestem, i když tak může být subjektivně vnímáno. Zákon podle žalovaného evidentně nevylučuje současné uložení kázeňského trestu a propuštění ze služebníhooměru, když se v obou případech jedná o vyvození různého druhu odpovědnosti za jedno protiprávní jednání. Žádné ustanovení zákona č. 186/1992 Sb. přitom nestanoví, že by v době, kdy je rozhodováno o propuštění policisty ze služebníhooměru, muselo již být pravomocně rozhodnuto o jeho přestupku, takže námitka o protiprávnosti doručení obou prvostupňových rozhodnutí stěžovateli též den není opodstatněná. Závěrem žalovaný uvedl, že je irelevantní, že stěžovatel nebyl v rozhodný den ve službě, neboť i mimo službu je policista povinen jednat a chovat se tak, aby služební přísahu neporušil.

Krajský soud stěžovatelův návrh posoudil po účinnosti s. ř. s. jako žalobu ve správním soudnictví a zamítl ji svým rozsudkem ze dne 21. 12. 2004 napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Zde krajský soud nejprve rezignoval na žalobní námítky, které nebyly stěžovatelem uplatněny v odvolacím řízení, ačkoli uplatněny být mohly; stejně jako na žalobní námítky uvedené nově v replice k vyjádření žalovaného podané až po lhůtě k vymezení žalobních námitek. Krajský soud dále připustil, že některé formulace rozhodnutí žalovaného nemusely být stěžovatelem chápány samy o sobě jako zcela srozumitelné, této srozumitelnosti však nabyly v kontextu rozhodnutí jako celku. Formulační nepřesnost, která však neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí a byla zhojena rozhodnutím žalovaného, spatřil krajský soud i v tvrzení, že se stěžovatel dopustil kromě porušení služební přísahy též porušení základních povinností policisty ve smyslu § 28 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb., což nekorespondovalo s výrokem tohoto rozhodnutí. V zásadní námitce rozporu se zásadou presumpce nevinyn pak krajský soud odkázal zejména na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž rozhodnutí ve věcech služebníhooměru vycházející z jednání, za něž je příslušník Policie ČR současně trestně stíhán, presumpci nevinyn neporušuje, pouze nesmí předjímat závěry o vině a trestu, jež jsou vyhrazeny trestnímu řízení. I ve stěžovatelově případě tak na sobě byla obě řízení nezávislá a formulace použitá prvostupňovým rozhodnutím, podle něž stěžovatel „naplnil skutkovou podstatu přestupku proti majetku“, neznamená, že stěžovatel přestupek spáchal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zásadní stěžovatelova právní námitka směřuje proti názoru krajského soudu i žalovaného, že služební funkcionář může vést o přestupku policisty dvě oddělená řízení, jež mohou skončit s odlišnými výsledky. S tímto názorem o přípustné nezávislosti těchto dvou řízení se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a to jednak na základě své vlastní dosavadní judikatury a jednak na základě systematického výkladu vztahu zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky a zákona o přestupcích.

Situace, kdy služebně nadřízený funkcionář může v případě, že se příslušník Policie ČR dopustí protiprávního jednání určitého druhu a intenzity, rozhodovat jak o uložení kázeňského trestu, tak o jeho propuštění ze služebního poměru, přičemž se jedná o řízení na sobě navzájem nezávislá; je důsledkem toho, že se v rukách služebních funkcionářů sbíhají dvě odlišné a relativně nezávislé pravomoci.

Za prvé se jedná o pravomoc rozhodovat o sankcích za jednání, které má znaky přestupku, ve smyslu zákona o přestupcích. Zde jedná služební funkcionář v zájmu toho, sankcionovat policistu jako občana, který se dopustil jednání, které má znaky přestupku a za které jsou občané obvykle postihováni právě podle zákona o přestupcích. Právě policisté a některé další kategorie osob jsou však mocí § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích vyloučeni z procesní působnosti tohoto zákona a pravomoc k jejich potrestání za protiprávní, a tedy proti zájmům společnosti směřující, čin je svěřena jejich služebním funkcionářům, kteří tyto skutky stíhají podle § 32 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky a ukládají kázeňské tresty podle jeho § 33, čímž trestají to, čím se policista provinil proti společnosti.

Za druhé se jedná o pravomoc rozhodovat o propuštění ze služebního poměru, která je služebnímu funkcionáři svěřena ustanovením § 106 zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Zde služební funkcionář vystupuje v roli nadřízeného, který hájí zájem policie (a pouze zprostředkovaně tedy zájem společnosti), aby její součástí nadále nebyli ti příslušníci, kteří se dopustí protiprávního, či jinak závažného a služební přísahu porušujícího jednání ve smyslu § 106 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. K této specifické roli služebního funkcionáře se vyjádřil i Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 30. 8. 1994, sp. zn. 6 A 58/94 (publ. pod č. 95 SP), kde uvedl: *„Právní úprava služebního poměru policisty vychází ze zvláštní povahy "zaměstnavatele" jako primárního nositele veřejné moci, potřeby pevného začlenění policisty do organismu této veřejné moci a účasti na jejím výkonu, ba dokonce - při výkonu státní správy - i z potřeby tvorby vůle státu.“*

Propuštění policisty ze služebního poměru pro jednání, které je souběžně postihováno jako spáchání přestupku, přitom neporušuje ani zásadu *ne bis in idem* ani zásadu presumpce neviny.

K první otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil například ve svém rozsudku ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. 2 As 74/2003 (publ. pod č. 585/2005 Sb. NSS): *„Z žádného ustanovení zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ani z jiného zákona nevyplývá, že by propuštění ze služebního poměru nebylo možné poté, co za stejný skutek (stejně jednání) byl policistovi uložen kázeňský trest.“*

Toto pravidlo lze přitom jistě vztáhnout i na situace, kdy jsou obě rozhodnutí vydávána zároveň, ani v tomto případě se totiž vzhledem ke zcela odlišné povaze obou sankcí nejedná o nezákonný dvojí trest za totéž jednání.

K otázce presumpce nevinny se pak zdejší soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 3. 9. 2003, sp. zn. 5 A 56/2002 (publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS), a to v obdobném vztahu mezi propuštěním ze služebního poměru a trestním stíháním pro totožný skutek: *„Byl-li žalobce propuštěn ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem a za totéž jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k názoru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce nevinny zaručená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“* K tomu, aby rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru nebyl požadavek presumpce nevinny porušen, je jistě potřeba formulovat toto rozhodnutí tak, aby nebyl předjímán výsledek souběžného, pravomocně dosud neskončeného řízení o kázeňském přestupku. Takovou formulací je jistě i formulace prvostupňového rozhodnutí v nyní posuzovaném případě, podle nějž stěžovatel „naplnil skutkovou podstatu přestupku proti majetku“. Tímto tvrzením prvostupňový orgán v rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru skutečně nepředjímá, zda stěžovatel spáchal předmětný přestupek, když se zabývá pouze povahou jeho skutku, tedy podřazením pod zákonem vymezenou skutkovou podstatu, nezabývá se však jeho jednáním pohledem obecné části zákona o přestupcích; abstrahuje tedy od posouzení těch skutečností, které jsou rozhodné pro určení, zda je stěžovatel vinným ze spáchání přestupku, jsou však nerozhodné pro pouhé vymezení jednání, jehož se stěžovatel objektivně dopustil. Prvostupňový orgán tak pouze uvedl, že bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil jednání, které společnost odsuzuje tím, že jej zahrnuje i do zákona o přestupcích, jednání, které je ve zjevném rozporu se služební přísahou příslušníka Policie ČR. Touto přísahou se totiž stěžovatel podle § 6 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. zavázal, že bude čestným, statečným a ukázněným příslušníkem Policie České republiky, že své síly a schopnosti vynaloží ve prospěch společnosti tak, aby chránil práva občanů, veřejný pořádek a bezpečnost a ústavní zřízení České republiky, a to i s nasazením vlastního života, a že při plnění svých služebních povinností se bude vždy řídit ústavou a zákony a v souladu s nimi i rozkazy a pokyny svých nadřízených.

Jakkoli je potřebná jistá schopnost právní abstrakce k pochopení oddělenosti obou zmiňovaných řízení a ke shledání toho, že text zákona, jak byl vyložen žalovaným i krajským soudem, jistě nevede k absurdním závěrům uváděným příkladmo stěžovatelem v kasační stížnosti; není takto složitou úvahou podmíněno pochopení faktu, že jednáním souladným s touto služební přísahou – ať už při výkonu služby nebo mimo ni - jistě není krást v opilosti motorovou naftu ze zaparkovaného traktoru.

Lze tak uzavřít tuto úvahu konstatováním, že řízení o uložení kázeňského trestu a řízení o propuštění ze služebního poměru nelze směšovat, tím méně pak upustit od některého z nich s odůvodněním, že probíhá řízení druhé. Kdyby takto služební funkcionář v případě, jako je případ nyní posuzovaný, provedl pouze řízení o kázeňském přestupku, ponechával by v Policii ČR člověka, který znevážil ochranu soukromého vlastnictví a ve chvíli, kdy byl při této zavrženíhodné činnosti v opilosti přistižen, pokusil se z místa činu utéct a zahladit stopy, navíc se zjevným použitím svých policejních znalostí, přičemž způsobil škodu mnohanásobně větší, než byla škoda způsobená jeho pokusem o odcizení motorové nafty. Kdyby naopak provedl pouze řízení o propuštění ze služebního poměru, znamenalo by to, že mají příslušníci Policie ČR jakousi imunitu proti přestupkovému

řízení, neboť v situaci, kdy by byl každý jiný občan sankcionován za spáchaný přestupek, typicky pokutou, by oni za jeho spáchání takovým způsobem potrestáni nebyli. Taková imunita jim však zákonem přiznána není, když jejich deliktní odpovědnost není ustanovením § 10 zákona o přestupcích vyloučena, pouze je uložení sankce za její naplnění svěřeno jinému subjektu než u ostatních občanů. Ani jeden z těchto přístupů by tedy nebyl ani spravedlivý, ani souladný se zákonem a je zcela v pořádku, že orgány stěžovateli služebně nadřízené posoudily stěžovatelův výše popsany nemravný a protiprávní čin v obou svých zákonem daných rolích a ve snaze chránit jak společnost, tak čistotu Policie ČR stěžovatele postihly v obou těchto nezávislých řízeních.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci nebylo shledáno nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech; ani nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí či v jiné vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Policii ČR, správě Jihomoravského kraje náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu